

Kathleen Woodiwiss

Het eeuwige vuur

ROMAN

*Opgedragen aan mijn drie jaar oude kleindochter,
Arienne Elise Woodiwiss,
die voor mij een bron van genot is.*

- KEW

1

24 oktober 1825 – Londen, Engeland

Cerynise Edlyn Kendall stond voor de hoge ramen van de voorkamer en keek door een mist van tranen somber naar de mensen, die met snelle pas Berkeley Square overstaken. Ze leken haast te hebben beschutting te vinden voor de samenpakkende wolken die een stortregen op hen neer lieten dalen. De dreigende lucht ging vergezeld van gure windstoten die jong en oud, mannen en vrouwen teisterden. Ze rukten ondeugend aan capes en mantels van voorbijgangers, die moeite hadden hun hoge hoed, modieuze muts of wapperende omslagdoek op hun plaats te houden. Wangen en neuzen hadden een rode kleur gekregen, en degenen die wat dun gekleed waren, liepen te bibberen. Met wisselend enthousiasme of berusting waren de bewoners van de stad grotendeels op weg naar huis en gezin of een meer eenzaam bestaan. Ze stonden niet erg stil bij het comfort dat hen wachtte en bedachten zich trouwens ook niet hoe broos het leven eigenlijk was.

Een grote porseleinen klok, kunstig versierd met beeldjes, sloeg fijntjes vier keer op de marmeren schoorsteenmantel in de zitkamer. Cerynise klemde haar slanke handen ineen in de losjes geplooiden stof van haar wijde rok. Ze begroef ze in de stijve, zwarte taftzijde, terwijl ze dapper vocht tegen een verdriet dat zich van haar meester maakte. Terwijl het tinkelen van de klok wegstierf, onderdrukte ze de neiging over haar schouder te kijken met de verwachtingsvolle blik die onderdeel was geworden van het ritueel van theedrinken dat zij en haar voogdes, Lydia Winthrop, gedurende de afgelopen vijf jaar dagelijks hadden gedeeld. De plotselinge dood van de vrouw was een klap voor Cerynise geweest en zelfs nu vond ze het moeilijk te aanvaarden. Lydia had zo levenslustig en energiek geleken voor een vrouw van bijna zeventig. Zelfs op de avond van haar dood hadden haar sprankelende geest en humor een schril contrast gevormd met de koele norsheid van haar achterneef, welke die

avond bij haar op bezoek was geweest. Maar hoe graag Cerynise ook wilde dat het anders zou zijn, Lydia was dood en begraven. Gisteren pas had Cerynise naar de mahoniehouten kist staan staren, terwijl de laatste gebeden werden opgezegd voor de zielenrust van de vrouw. Voor haar vermoeide geest leek het nu of er een eeuwigheid was verstreken sinds een handvol aarde, als symbool van het tot stof wederkeren van de mens, over de neerdalende kist was uitgestrooid. Die aardige, liefhebbende vrouw, van wie Cerynise was gaan houden als haar beschermvrouwe, vertrouweling, surrogaat-ouder en liefste vriendin was nu voorgoed uit haar leven verdwenen.

Ondanks Cerynises pogingen haar verdriet te onderdrukken, trilden haar zachte lippen, toen een nieuwe stroom van tranen een waas vormde voor de hazelnootkleurige ogen met de dikke wimpers. Nooit meer zouden ze samen gezellig zitten babbelen bij een kopje thee met wat lekkers erbij. Nooit meer zouden ze 's avonds bij een vrolijk, hartverwarmend vuur zitten, terwijl Cerynise de oudere vrouw voorlas uit een dierbaar boek met poëzie of proza. De zitkamer zou nooit meer vervuld zijn van de melodieuze klanken van de liederen die Cerynise had gezongen, terwijl Lydia op de vleugel speelde. Ze zouden samen nooit meer door een drukke straat lopen, of hun gedachten uitwisselen terwijl ze in Hyde Park langs de oever van de Serpentine wandelden, noch gewoon van elkaars aanwezigheid genieten in de kalme vredigheid van de open plek in het bos. Voorgoed zou ze de steun van haar voogdes kwijt zijn, die ondanks de obstakels van de maatschappij haar had gestimuleerd haar jongmeisjesdroom waar te maken. Ze was een groot schilder geworden, zo groot dat er tentoonstellingen waren gehouden en dat voor grote bedragen schilderijen waren verkocht aan rijke gegadigden. Het was weliswaar met een zekere geheimhouding gebeurd, omdat alleen de initialen CK iets prijsgaven over de identiteit van de kunstenaar. Zelfs nu, terwijl steeds nieuwe golven van verdriet over haar heen stroomden bij de pijnlijke herinneringen, kon Cerynise bijna de lange, slanke, in het zwart geklede gestalte iets rechts achter haar ezel zien staan. Dat had ze zo vaak gedaan wanneer Cerynise aan het schilderen was, en met haar tamelijk hese stem had ze haar pupil dan op het hart gedrukt dat ze altijd zichzelf trouw moest zijn, wat er ook gebeurde.

Cerynises wanhoop en eenzaamheid leken meer dan ze op dat moment kon verdragen. Ze voelde zich volledig leeg en

zwak. Ze vond het helemaal niet raar dat de kamer vreemd leek te hellen, waardoor ze stond te zwaaien op haar benen en met haar ogen knipperde tegen een opkomende duizeligheid. In wanhoop greep ze zich vast aan het raamkozijn en liet haar voorhoofd rusten tegen het koele, donkere hout tot het gevoel geleidelijk wegzakte. Sinds de dood van Lydia had ze heel weinig gegeten. Ze had niet meer weg kunnen krijgen dan een paar slokjes bouillon en een droog stukje toast. En het beetje dat ze ten slotte had geslapen in haar slaapkamer boven, was niet de moeite waard. En hoewel ze wist dat Lydia niet gewild zou hebben dat ze al te veel verdriet had om haar ontijdige vertrek, betwijfelde ze toch of ze verlichting zou kunnen vinden van haar smart. De oudere dame had eens een wereld van troost en sympathie geboden aan een angstig meisje van twaalf, dat destijds net haar ouders had verloren. Tijdens een verschrikkelijke storm was een grote boom op hun huis gevallen. Cerynise had zichzelf verweten dat ze er niet was geweest om hen te redden, maar Lydia, die in de streek was opgegroeid en bevriend was geweest met de overleden grootmoeder van Cerynise, had het meisje vriendelijk uitgelegd dat zij ook gedood zou zijn, als ze niet naar schilderles was geweest. Met hoeveel ellende men ook werd geconfronteerd, had de oudere vrouw haar voorgehouden, het leven ging door. Lydia zou hebben verwacht dat ze zich dat nu herinnerde.

Maar het was zo vreselijk moeilijk, kreunde Cerynise innerlijk. Als Lydia in die vijf jaar ook maar een dag ziek was geweest of als er een of andere waarschuwing was geweest, zou iedereen in huis er beter op voorbereid zijn geweest. Maar al zou ze dan van te voren gewaarschuwd zijn geweest, Cerynise zou de oudere vrouw nooit een lange, slopende ziekte hebben toegewenst. Nee, als de hand van de dood niet tegen te houden was geweest, was het werkelijk een zegen dat Lydia in zo'n schijnbaar goede gezondheid was bezweken, hoe groot de schok ook was voor de jonge vrouw die tijdens haar leven van haar had gehouden en nu treurde om haar dood.

Regendruppels tikten tegen de ramen en begonnen in stroompjes naar beneden te lopen, waardoor Cerynises gedachten weer werden teruggetrokken naar het heden. Nu er noodweer dreigde los te barsten boven de stad, waren er bijna geen voetgangers meer op straat. Slechts een paar mensen zochten haastig een veilig heenkomen. Er bleven koetsen voorbijkomen, met koetsiers die diep weggedoken in hun parmantige livrei tegen de regen in tuurden.

Zachte voetstappen kwamen de kamer binnen. Cerynise draaide zich om en keek het kamermeisje aan, wier ogen ook rood waren van verdriet om haar overleden meesteres.

‘Neem me niet kwalijk, miss Cerynise,’ zei de bediende zacht, ‘ik vroeg me af of u thee wilt nu u terug bent?’

Cerynise had nergens trek in, maar de thee zou haar misschien een beetje opwarmen na haar bezoek aan het graf. Ze had het ijskoud gekregen van het onaangename weer, dat ongevoelbaar koud was voor de tijd van het jaar en weinig goeds voorspelde voor de naderende winter.

‘Ja, graag, Bridget.’ Haar woorden werden verzacht door een licht accent uit haar geboortestaats Carolina, dat door haar verblijf in Engeland nauwelijks was veranderd. Naast alle andere vakken waarin ze haar hadden onderwezen, hadden haar leraren ijverig geprobeerd haar de juiste Engelse uitspraak en omgangsvormen bij te brengen. Maar omdat ze hen geen van allen zo wijs of briljant vond als haar eigen leergierige ouders, had Cerynise met veel genoegen hun pogingen haar uitspraak te corrigeren gedwarsboemd, als een vroegrijp kind dat gewend was haar ouders te plagen. Als ze er zin in had, kon ze buitengewoon beschaafd Engels spreken, zonder dat het scherpste oor een accent kon ontdekken. Maar ze had koppig geweigerd haar geboorteland te verraden, want nog voor haar vertrek uit Carolina had ze besloten dat ze ooit zou terugkeren.

Het meisje maakte een révérence en ging haastig weg, blij dat ze iets te doen had, want het huis was de laatste paar dagen somber en doodstil geworden, alsof het ook treurde om het verlies van zijn meesteres. Soms verbeeldde Bridget zich zelfs dat ze de unieke, hese stem kon horen, die al een aantal jaren haar leven van blijdschap en goedheid had vervuld.

Een theewagen, beladen met een zilveren theeservies en Meissen-porselein, werd even later de kamer binnengedruwd. Het getrokken brouwsel ging vergezeld van een schaal met broodjes en roomboter en een kristallen pot met overheerlijke aardbeienjam.

Met een nadenkende zucht liep Cerynise bij het raam vandaan en ging zitten op een van de twee identieke bankjes die tegenover elkaar voor de haard stonden. Bridget rolde de kar naar haar toe, maakte nog een beleefd buiginkje en ging weg. Met trillende handen tilde Cerynise de theepot op en schonk een kopje in. Ze deed er melk en suiker bij, een kleine concessie die ze aan de Engelse gewoonte had gedaan, maar een die ze erg

lekker vond. Ze keek naar de broodjes, vast van plan er een op te eten, maar nadat ze het op haar bord had gelegd, had ze er ineens geen trek meer in. Ze kon er alleen maar naar staren. Tussen het besluit en de uitvoering ervan gaapte een niet te overbruggen kloof.

Ik eet het straks wel op, beloofde ze zichzelf, en huiverend van weerzin zette ze het bord weg. Ze pakte het kopje en nam een slok, in de hoop dat de thee haar maag en haar zenuwen zou kalmeren. Al snel stond ze weer voor het raam en dronk de thee op, terwijl ze uitkeek over de deftige wijk in Mayfair waar ze woonde. Buiten de grenzen van haar uitzicht leek de wereld zo groot en ontembaar, dat ze zich door het mateloze gevoel van verlies begon af te vragen hoe ze het beste van haar omstandigheden kon maken, nu ze alleen was en pas zeventien jaar oud.

Cerynise sloot haar ogen tegen de doffe pijn die sinds haar thuiskomst in haar hoofd had gezeurd, ongetwijfeld veroorzaakt door de spanning en de eindeloze uren zonder slaap. De pijn in haar slapen ging over in een constant gebons, tot het leek of elke speld in haar haar geen ander doel had dan haar ongemak te vergroten. Ze zette het theekopje neer en begon resoluut de irritante spelden uit de kunstig gedraaide knot boven op haar hoofd te halen. Daarna haalde ze haar vingers door haar haar tot de dikke, zacht krullende lokken los over haar schouders en rug vielen. De kwelling hield met meedogenloze hevigheid aan en leek haar hersens te doorboren, tot Cerynise zich gedwongen voelde een andere vorm van verlichting te zoeken. Ze begon haar hoofdhuid te masseren. Het kon haar niet veel schelen dat ze haar roodblonde haar in de war maakte, noch dat ze in de 'mooie kamer' zat, waar je meestal keurig gekleed moest zijn. Er waren alleen bedienden in huis, en hoewel de achterneef van Lydia de gewoonte had op de vreemdste tijden on-aangekondigd langs te komen, was hij niet op de begrafenis verschenen. De laatste keer dat hij op bezoek was geweest, was hij zó nijdig op de oude dame geweest dat hij haar woedend had bezworen dat hij veertien dagen niet zou komen. Dat was nog maar drie dagen geleden geweest.

De dreunende pijn in haar hoofd begon wat dragelijker te worden, waardoor Cerynise helderder over haar toekomst kon nadenken. Ze begon rusteloos door de kamer heen en weer te lopen, terwijl ze probeerde zich een duidelijk beeld van haar leven te vormen. Ze had nog één familielid over, en dat was een oom die in Charleston woonde. Hij was zijn hele leven vrijgezel

geweest, omdat hij de voorkeur gaf aan zijn boeken en studie boven huwelijk en gezin, maar Cerynise was ervan overtuigd dat hij haar weer met open armen zou verwelkomen. Voor haar vertrek had hij haar verzekerd dat hij haar nooit zou hebben laten gaan als hij niet had betwijfeld of hij haar als kundig ouder zou kunnen opvoeden en haar alles kon leren wat een vrouw moest weten. Maar nadat hij zorgvuldig de voordelen had afgewogen die ze zou hebben door bij de oudere vrouw te gaan wonen, had hij ingestemd met het voorstel van Lydia. Met tranen in de ogen had hij tegen zijn nichtje gezegd dat ze beter naar Engeland kon gaan om kunst en talen te gaan studeren, alles te leren wat een elegante dame moest weten, om daarna als een geslepen diamant terug te komen. Hoe ver weg ook, Sterling Kendall was haar enige veilige haven.

Ze zou zich in ieder geval een tijdje geen zorgen hoeven maken over geld, peinsde Cerynise met een zekere opluchting. Met wat haar schilderijen al hadden opgeleverd, kon ze heel prettig leven terwijl ze weer nieuwe maakte. Charleston had zijn eigen hoeveelheid rijke planters en kooplieden, van wie velen enthousiaste kunstverzamelaars waren. Maar dat enthousiasme zou iets minder kunnen worden als ze hoorden dat de kunstenaar nauwelijks bekendheid had en nog een meisje was ook. Om daar redelijk succes te hebben, leek het aan te raden een nieuwe vertegenwoordiger te zoeken die bereid zou zijn haar schilderijen te verkopen zonder de mantel van geheimzinnigheid van haar identiteit af te halen. In aanmerking genomen wat ze al had verdiend, dacht ze niet dat het al te moeilijk zou zijn een ondernemende kunsthandelaar zo ver te krijgen.

Cerynise hield abrupt op met heen en weer lopen, even opgeschrikt door het beeld dat ze van zichzelf zag in de lange, vergulde spiegel in de hal. Haar verfomfaaide uiterlijk was bepaald onverwacht hier in de salon, maar wat ze nog verbazingwekkender vond, was het feit dat ze er met haar lange, wild krullende, los hangende haar uitzag als een zigeunermeisje, al was het in mooie kleren.

Met haar hoofd een beetje scheef op een elegante, lange nek bekeek ze zichzelf kritisch en afstandelijk, terwijl ze zich afvroeg of haar oom haar erg veranderd zou vinden na haar lange afwezigheid. Toen hij haar had zien wegvaren, was ze niets meer geweest dan een broodmager meisje dat zich pijnlijk bewust was van haar lengte. Nu was ze een volgroeide vrouw, nog steeds wat langer dan de meesten van haar seksegenoten, en hoewel ze

slank was, had ze mooie rondingen genoeg om een groepje aanbidders te hebben aangetrokken die Lydia hadden bestookt met vragen over haar debuut. Doordat ze nu zo weinig had gegeten, leken haar hazelnootkleurige ogen met dikke wimpers enorm groot onder haar gewelfde, zachtbruine wenkbrauwen. Ze had prachtige, hoge jukbeenderen en de lichte welving daaronder was nu misschien iets meer ingevallen dan anders. Ze had een rechte, slanke neus, waar ze tamelijk tevreden mee was, maar de zachte lippen die geen enkele glimlach vertoonden, hadden nog maar weinig kleur.

Ze was helemaal in het zwart, op een geschulpt randje witte kant na dat boven de hoge, geplooid kraag bij haar hals uit kwam en aan haar polsen. Haar modieuze fluwelen jasje, dat met koord was afgezet, sloot met tressen over haar boezem en eindigde net boven haar middel. Haar mouwen poften bij de schouders. Verder zaten ze strak en eindigden bij de polsen met zwarte plooiën, afgezet met hetzelfde kostbare, witte kant. Haar rok was net boven de zoom versierd met guirlandes van koord en was net kort genoeg om haar slanke, in kousen gehulde enkels en platte schoenen te laten zien.

Met een wrange glimlach om de lippen wierp Cerynise een laatste blik op haar spiegelbeeld. Ze was er zeker van dat Lydia het ermee eens zou zijn geweest dat ze zich zo had laten gaan en haar haar had losgemaakt in de salon. Hoewel ze op en top een dame was geweest, was Lydia toch zo verstandig dat ze wist wanneer ze zich aan het decorum moest houden en wanneer ze gezond verstand en eenvoudige eerlijkheid moest verkiezen. Cerynise had het idee dat ze niet veel wijsheid had kunnen vergaren uit alle beetjes raad die de vrouw in de loop der jaren had gezaaid, als ze dat waardevolle korreltje logica niet stevig wortel had laten schieten.

Geluiden van een koets die ratelend tot stilstand kwam voor huize Winthrop werden onmiddellijk gevolgd door een luid geklepper van de klopper op de voordeur. Het aanhoudende geklop weerklonk door de villa, terwijl de butler met zijn gebruikelijke, ongehaaste tred door de gang liep. Intussen wond Cerynise haar haar haastig weer in een soort knot en stak hem met spelden achter in haar nek vast. Een keurige dame kon haar gasten beslist niet begroeten terwijl ze eruitzag als een wildebras.

In de hal klonk een luid kabaal en vrouwelijk gegiechel, als blijk van de wanordelijke binnenkomst van degenen die net wa-

ren aangekomen. Voor Cerynise kon gaan kijken, stoven twee mannen de salon binnen, gevolgd door een getergde butler, die nogal geschokt leek door hun brutaliteit.

‘Het spijt me vreselijk, miss,’ zei Jasper verontschuldigend, met een verontruste uitdrukking op zijn bejaarde gezicht. ‘Ik zou de aanwezigheid van mr. Winthrop en mr. Rudd hebben aangekondigd, maar ze hebben me geen kans gegeven.’

‘Dat geeft niet, hoor Jasper,’ verzekerde Cerynise hem. Met geveinsde kalmte stapte ze naar voren, ervoor zorgend haar bevende handen te verbergen in de plooiën van haar rok. Ze kende de neef van Lydia beter dan haar lief was, ondanks het feit dat Alistair Winthrop haar voogdes altijd onder vier ogen had willen spreken als hij haar bezocht. Hij was lang en mager en zag er slungelig uit met zijn lange ledematen. Zijn zwarte haar was strak uit zijn gezicht weggekamd en bakkebaarden accentueerden zijn ingevallen gezicht. Van opzij was zijn neus gebogen en stak net iets verder uit dan zijn scherp naar voren stekende kin. Hij was absoluut niet knap, maar had kennelijk een hoop geld aan zijn uiterlijk besteed, want hij droeg opzichtige, flamboyante kleding.

Zijn metgezel, Howard Rudd, was even lang als hij, maar had een zware buik die een eind voor hem uitstak. Zijn dikke neus was rood door de gesprongen adertjes en zijn linkerwang werd ontsierd door een kleine, paarse moedervlek. Hoewel Cerynise de advocaat twee of drie jaar niet had gezien, herinnerde ze zich duidelijk dat hij heimelijk alle mooie stukken binnen zijn bereik had staan betasten, terwijl hij wachtte tot hij in de privé-vertrekken van Lydia werd toegelaten. Door de gloed van begeerte die er dan in zijn ogen had gebrand, had ze zich vaak afgevraagd of hij met iets waardevols zou verdwijnen. Cerynise kon zich moeilijk voorstellen dat Lydia na zo’n lange afwezigheid van de diensten van de man gebruik was blijven maken, want uit de walm die lang geleden om hem heen had gehangen en die nog steeds te ruiken was, bleek duidelijk dat Howard Rudd zich rijkelijk tegoeddeed aan sterke drank.

‘Mr. Winthrop is hier altijd welkom geweest, Jasper,’ begon Cerynise ingetogen, haar aandacht op de butler richtend. Lydia had er altijd voor gezorgd haar neef met beleefde eerbied te ontvangen, zelfs wanneer zijn komst stoorde tijdens het eten of wanneer er bezoek was. Haar voogdes zou verwacht hebben dat zij dat ook deed. ‘En mr. Rudd natuurlijk...’

Ze werd onderbroken door een ruwe, smalende lach. Ietwat

verbaasd over zijn onbeleefdheid keek Cerynise Alistair aan. Door zijn vreemde manier van lopen had ze zich vaak afgevraagd of de man wel stijve botten in zijn lichaam had, en terwijl hij met boosaardig glinsterende ogen op haar afkwam, moest ze daar weer aan denken.

‘Wat aardig van u, miss Kendall,’ zei hij smalend, waarbij zijn brede mond even onbestuurbaar leek als zijn lichaam. ‘Wat bent u vreselijk attent.’

Cerynise probeerde zich schrap te zetten voor wat er zou volgen, want ze vermoedde dat het niet prettig zou zijn. Ze had de man nooit langer ontmoet dan in het voorbijgaan in de kamer of de gang. Toch had ze geen erg hoge dunk van Alistair Winthrop. Bij de korte indrukken die ze van zijn gedrag had gekregen, was hij een verwaande opschepper gebleken, die scheen te denken dat hij zich ergens op kon beroemen omdat hij de achterneef was van een enorm vermogende vrouw, al was het maar aange trouwd. Cerynise had vaak vermoed dat hij verkwistend was, maar erger nog, hij had nooit enige achting voor haar tante getoond. Hoewel Lydia nooit iets had gezegd over de redenen van zijn bezoek, was Alistair meestal vertrokken terwijl hij zijn nieuwe bezit telde, of nijdig klaagde over haar zogenaamde gierigheid. Dat was aan het eind van zijn laatste bezoek gebeurd. Door zijn gescheld had Cerynise een nog grotere hekel aan de man gekregen, zozeer dat ze het nu als een ware test van haar acteertalent beschouwde in zijn aanwezigheid beleefd en kalm te kunnen blijven.

Alistair wuifde met een bleke, behaarde hand in de richting van de advocaat, terwijl hij voor haar heen en weer liep. Op luidde toon beval hij: ‘Vertel het haar!’

Howard Rudd veegde met de rug van zijn hand over zijn altijd kwijlende lippen en deed een stap naar voren om het woord te nemen. Voor hij dat kon doen, kwam een wulps geklede jonge vrouw de salon binnenstuiven, met een felgekleurde, veren boa achter zich aan wapperend. Haar boezem en heupen waren duidelijk te zien, de eerste door een diep decolleté, de laatste doordat haar jurk zo strak zat. Haar haar was hoog op haar hoofd opgestoken in een massa lichtgouden krulletjes, een tint die in de natuur bijzonder moeilijk te vinden zou zijn geweest. Haar bruine ogen waren omrand met zwarte kohl en op haar rechterwang zat een schoonheidsvlekje boven een royale hoeveelheid rouge. Cerynise vermoedde dat het dezelfde kleur rood was als van de vlek die Alistairs witte boord ontsierde.